

ZARZĄDZENIE

Dnia 20 stycznia 2022 r.

SSN Dariusz Kala

w związku z pismem skazanego W. Z. z dnia 15 listopada 2021 r., sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 542 § 3 i 4 k.p.k.

zarządza:

- 1. stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania;**
- 2. określić numer sprawy jako załatwionej w inny sposób.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 15 listopada 2021 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) W. Z. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie z urzędu postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt II K [...], z uwagi na wystąpienie w przedmiotowym postępowaniu uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Powyższe przyczyny odwoławcze wnioskodawca powiązał z faktem orzekania w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji SSR K. Z., która została jego zdaniem wadliwie delegowana, co związane było z faktem, że w dniu wydania zarządzenia wyznaczającego posiedzenie w trybie art. 349 k.p.k.

nie posiadała aktu delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym. Ponadto stwierdził, że ww. pełniła funkcję wiceprezesa Sądu Rejonowego w O. i przewodniczącej II Wydziału Karnego tego sądu, a ta okoliczność „wyklucza możliwość łączenia funkcji orzeczniczych w drodze delegacji”. Uzasadniając to stanowisko skazany powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt IV KK 70/21. Ponadto W. Z. wyraził wątpliwość, czy delegacja może być „przedłużana”, udzielana „na raty”, do wyznaczonych spraw.

Dodatkowo, w ocenie wnioskodawcy, wadliwie obsadzony był również skład orzekający wydający wyrok w II instancji, a to z uwagi na fakt, że sędzia S. C., przed rozpoznaniem sprawy na rozprawie odwoławczej „orzekał w sprawie dopuszczalności apelacji jednego z oskarżonych w sprawie (II AKz [...])”.

Odnosząc się do treści powyższego pisma W. Z. należy przypomnieć, że wydany w tej sprawie wyrok Sądu Apelacyjnego w [...], w zakresie odnoszącym się do ww., został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego. Kasacja ta postanowieniem z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt I KK 83/19, wydanym po rozpoznaniu sprawy na rozprawie, została oddalona jako oczywiście bezzasadna. Pamiętać zaś należy, że zgodnie z art. 542 § 4 k.p.k., wznowienie postępowania nie może nastąpić z powodu bezwzględnych przyczyn odwoławczych, jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji. Skoro zaś bezwzględne przyczyny odwoławcze Sąd Najwyższy jest obowiązany badać i brać pod uwagę z urzędu (art. 536 k.p.k.), jest oczywiste, że kwestia ich ewentualnego wystąpienia była weryfikowana przed wydaniem powołanego wyżej postanowienia z dnia 25 lutego 2021 r. i w konsekwencji, z mocy art. 542 § 4 k.p.k., nie może być ponownie badana w postępowaniu wznowieniowym (tak trafnie J. Matras (w:) *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, komentarz do art. 542, teza 5).

Niezależnie od powyższego należy skazanemu przypomnieć, że kwestia wznowienia postępowania z urzędu z uwagi na udział w wydaniu wskazanych wyżej wyroków Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 kwietnia 2019 r. i Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 maja 2018 r. była już badana przez Sąd Najwyższy w postępowaniu w sprawie I KO 1/21, które zakończyło się wydaniem w dniu 27 maja

2021 r. postanowienia stwierdzającego brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. W związku z faktem, że organ wydający niniejsze zarządzenie w pełni podziela stanowisko wyrażone w postanowieniu z dnia 27 maja 2021 r., a wnioskodawcy dnia 1 czerwca 2021 r. doręczono odpis tego postanowienia wraz z jego uzasadnieniem, zbyteczne jest powielanie w tym miejscu argumentacji zawartej w uzasadnieniu powołanego orzeczenia. Stanowisko to jest tym bardziej zasadne jeśli się zważy, że W. Z. przesłano też do lektury akta sprawy I Ko 1/21. Uzupełniając należy jedynie stwierdzić, że art. 40 § 3 k.p.k., na który to przepis powołał się skazany, dotyczy wyłącznie sytuacji, w której sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego wnioskiem o wznowienie, zaskarżonego w trybie kasacji lub objętego skargą nadzwyczajną, miałby orzekać później co do ww. środków zaskarżenia wywiedzionych od orzeczenia, w wydaniu którego brał udział. Ta sytuacja w przedmiotowej sprawie w sposób oczywisty nie wystąpiła. Sędzia S. C. w dniu 22 listopada 2018 r. rozpoznawał bowiem zażalenie na zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 października 2018 r. o odmowie przyjęcia apelacji złożonej przez D. B. (k. 16766).

W pełni prawidłowe jest również określenie terminu „ministerialnej” delegacji poprzez posłużenie się sformułowaniem "do czasu zakończenia sprawy" (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2016 r., III KK 336/15).

Ponadto z powołanego przez autora pisma wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., IV KK 70/21, nie wynika zakaz delegowania sędziów pełniących określne funkcje w sądzie macierzystym do orzekania w innym sądzie, a jedynie niedopuszczalność określania okresu trwania delegacji odwołaniem się do okresu pełnienia tejże funkcji. Powoływany przez autora pisma art. 77 § 2b u.s.p. statuuje zaś wyłącznie zakaz łączenia przez sędziego funkcji orzekania z pełnieniem czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej albo urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych. Sądy nie należą do jednostek, o których mowa w powołanej regulacji (zob. obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 sierpnia 2021 r. w sprawie wykazu jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Sprawiedliwości

lub przez niego nadzorowanych oraz poprzedzające je obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 lutego 2020 r., 1 sierpnia 2016 r., 22 stycznia 2015 r.).

Z uwagi na powyższe, zarządzono jak na wstępie.